

Sygn. akt XII K 6/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR (del. do SO) Marzena Tomczyk-Zięba

Protokolant: Iwona Krótkiewicz

przy udziale Bogumiły Fudalewicz- Fusiek - Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Warszawie

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 22 marca 2016 r., 26 kwietnia 2016 r. i 9 czerwca 2016 r.

sprawy **T. W.**

syna M. i H. z domu W.

urodzonego w dniu (...) w W.

skazanego prawomocnie:

1. Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 1996 r., sygn. akt VIII K 231/95 (zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 maja 1997 r., sygn. II Aka 148/97) za przestępstwo z art. 286 d.k.k. popełnione w czasie bliżej nieustalonym do dnia 17 lutego 1994 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 227 § 4 d.k.k. popełnione w czasie bliżej nieustalonym do dnia 17 lutego 1994 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 000 zł grzywny; na podstawie art. 66 d.k.k. i 67 § 1 d.k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 1 roku pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 25 lutego 1998 r. warunkowo zwolniono skazanego z wykonania kary wyznaczając okres próby do dnia 25 lutego 1999 r.;

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV K 29/06 za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od maja 1997 r. do dnia 12 sierpnia 1997 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości 100,00 zł każda; za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od kwietnia 1996 r. do grudnia 1996 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości po 100,00 zł każda; na podstawie art. 85 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych w wysokości 100,00 zł każda; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 sierpnia 1997 r. do dnia 12 grudnia 1997 r.; postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2009 r. karę grzywny zmieniono na karę pozbawienia wolności, którą skazany wykonał w okresie od dnia 12 października 2010 r. do dnia 26 grudnia 2010 r.; karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności skazany wykonał w okresie od dnia 13 czerwca 2007 r. do dnia 15 sierpnia 2010 r.;

3. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2012 r., sygn. akt XVIII K 184/08 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. popełnione latem 2001 r. na karę 5 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 282 k.k. popełnione latem 2001 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 7 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 15 sierpnia 2010 r. do dnia 12 października 2010 r. oraz od dnia 26 grudnia 2010 r. do dnia 10 stycznia 2011 r.; obecnie skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 8 października 2013 r., koniec kary przypada na dzień 25 lipca 2020 r.;

4. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. akt II K 73/07, (zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 438/14), za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od sierpnia do grudnia 2000 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione od grudnia 2000 r. do czerwca 2001 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od czerwca do września 2001 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 300 zł każda; za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. art. 65 k.k. popełnione w sierpniu 2001 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnione we wrześniu 2001 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnione w październiku 2001 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. popełnione jesienią 2000 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione od maja 2000 r. do końca 2001 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 450 stawek dziennych po 300,00 zł każda; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17 października 2005 r. do dnia 13 czerwca 2007 r.; wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego przypada na okres od dnia 25 lipca 2020 r. do dnia 26 maja 2027 r.;

5. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt XVIII K 405/11, (zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. II AKa 163/15), za przestępstwo z art. 258 § 1 i 3 k.k. popełnione w okresie od 1995 r. do jesieni 2005 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione na przełomie 1999 r. i 2000 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od lutego do dnia 11 października 1999 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione jesienią 2000 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od listopada 2000 r. do grudnia 2002 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od 1996 r. do 1999 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione latem 2000 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 6 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 stycznia 2011 r. do dnia 20 listopada 2012 r.; wykonanie kary przypada na okres od dnia 26 maja 2027 r. do dnia 14 lipca 2031 r.;

6. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsko-Białej z dnia 18 września 2014 r., sygn. III K 197/09 (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Bielsku Białej z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. VII Ka 487/15) za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnione w okresie od 1994 r. do lutego 2001 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości po 50,00 zł każda oraz za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnione w okresie od lutego 2000 r. do marca 2001 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych w wysokości po 50,00 zł każda; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych w wysokości po 50,00 zł każda;

orzeka:

I. Rozwiązuje kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wyrokami w sprawach: Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2006 r., **sygn. akt IV K 29/06**, Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 lipca 2012 r., **sygn. akt XVIII K 184/08**, Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 lipca 2013 r., **sygn. akt II K 73/07**, Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 maja 2014 r., **sygn. akt XVIII K 405/11** oraz Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 18 września 2014 r., **sygn. akt III K 197/09**;

II. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.) **w zw. z art. 4 §1 k.k.**, art. 568a§1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2006 r., **sygn. akt IV K 29/06**, Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2012 r., **sygn. akt XVIII K 184/08**, Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 lipca 2013 r., **sygn. akt II K 73/07**, Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 maja 2014 r., **sygn. akt XVIII K 405/11** oraz Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 18 września 2014 r., **sygn. akt III K 197/09** i wymierza skazanemu T. W. karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

III. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu T. W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o **sygn. akt IV K 29/06** od dnia 14 sierpnia 1997 r. do dnia 12 grudnia 1997 r. oraz od dnia 13 czerwca 2007 r. do dnia 15 sierpnia 2010 r.; w sprawie o **sygn. akt XVIII K 184/08** od dnia 15 sierpnia 2010 r. do dnia 12 października 2010 r., od dnia 26 grudnia 2010 r. do dnia 10 stycznia 2011 r. oraz od dnia 8 października 2013 r. do dnia 9 czerwca 2016 r.; w sprawie o **sygn. akt II K 73/07** od dnia 17 października 2005 r. do dnia 13 czerwca 2007 r.; w sprawie o **sygn. akt XVIII K 405/11** od dnia 10 stycznia 2011 r. do dnia 20 listopada 2012 r.;

IV. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.) **w zw. z art. 4 §1 k.k.**, art. 568a§1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. łączy kary grzywny orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2006 r., **sygn. akt IV K 29/06**, Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 lipca 2013 r., **sygn. akt II K 73/07** oraz Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 18 września 2014 r., **sygn. akt III K 197/09** i wymierza skazanemu T. W. karę łączną grzywny w wymiarze 810 (osiemset dziesięć) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł;

V. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o **sygn. akt IV K 29/06** od dnia 12 października 2010 r. do dnia 26 grudnia 2010 r. uznając karę grzywny za wykonaną w zakresie 150 (stu pięćdziesięciu) stawek;

VI. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie wyroki, które zostały objęte niniejszym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu;

VII. Na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie tj. w zakresie wyroku Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 1996 r., **sygn. akt VIII K 231/95**;

VIII. Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 11 ust. 5 w zw. z § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 336 zł (słownie: trzysta trzydzieści sześć złotych) plus podatek VAT od tej kwoty, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu skazanego T. W.;

IX. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego T. W. od uiszczenia kosztów postępowania w sprawie i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt XII K 6/16

UZASADNIENIE

Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie zostało wszczęte wskutek pisma Aresztu Śledczego Warszawa-Służewiec z dnia 5 stycznia 2016 r. (data wpływu do Sądu - 11 stycznia 2016 r.), w którym w trybie art. 12b k.k.w. wskazano, że wobec skierowania do wykonania w stosunku do skazanego T. W. orzeczeń w sprawach

XVIII K 184/08, II K 73/07 i XVIII K 405/11 istnieje prawdopodobieństwo możliwości wydania wyroku łącznego (k.1).

Podczas rozprawy dnia 9 czerwca 2016 r. prokurator wniósł o wydanie wyroku łącznego zgodnie z przepisami obowiązującymi do dnia 30 czerwca 2015 r., połączenie kar orzeczonych wyrokami w sprawach o sygn. akt IV K 29/06, XVIII K 184/08, II K 73/07, XVIII K 405/11, III K 197/09 i wymierzenie kary łącznej w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności oraz połączenie kar grzywny orzeczonych wyrokami w sprawach o sygn. akt IV K 29/06, II K 73/07 oraz III K 197/09 i wymierzenie kary łącznej grzywny w wymiarze 500 stawek dziennych po 200 zł stawka (k. 199v). Obrońca skazanego wniósł o wydanie kary łącznej zgodnie z przepisami obowiązującymi do dnia 30 czerwca 2015 r. oraz wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny na zasadzie absorpcji. Obrońca wniósł także o zarządzenie natychmiastowego zwolnienia skazanego. Skazany T. W. przyłączył się do wniosku obrońcy (k. 199v).

Na podstawie całości kształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie głównej, Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

T. W. został skazany prawomocnymi wyrokami:

7. Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 1996 r., sygn. akt VIII K 231/95 (zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 maja 1997 r., sygn. II AKa 148/97) za przestępstwo z art. 286 d.k.k. popełnione w czasie bliżej nieustalonym do dnia 17 lutego 1994 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 227 § 4 d.k.k. popełnione w czasie bliżej nieustalonym do dnia 17 lutego 1994 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 1 000 zł grzywny; na podstawie art. 66 d.k.k. i 67 § 1 d.k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 1 roku pozbawienia wolności; postanowieniem z dnia 25 lutego 1998 r. warunkowo zwolniono skazanego z wykonania kary wyznaczając okres próby do dnia 25 lutego 1999 r.;

8. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2006 r., sygn. akt IV K 29/06 za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od maja 1997 r. do dnia 12 sierpnia 1997 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości 100,00 zł każda; za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od kwietnia 1996 r. do grudnia 1996 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości po 100,00 zł każda; na podstawie art. 85 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych w wysokości 100,00 zł każda; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 sierpnia 1997 r. do dnia 12 grudnia 1997 r.; postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2009 r. karę grzywny zmieniono na karę pozbawienia wolności, którą skazany wykonał w okresie od dnia 12 października 2010 r. do dnia 26 grudnia 2010 r.; karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności skazany wykonał w okresie od dnia 13 czerwca 2007 r. do dnia 15 sierpnia 2010 r.;

9. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 lipca 2012 r., sygn. akt XVIII K 184/08 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. popełnione latem 2001 r. na karę 5 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 282 k.k. popełnione latem 2001 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 7 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 15 sierpnia 2010 r. do dnia 12 października 2010 r. oraz od dnia 26 grudnia 2010 r. do dnia 10 stycznia 2011 r.; obecnie skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 8 października 2013 r., koniec kary przypada na dzień 25 lipca 2020 r.;

10. Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. akt II K 73/07, (zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 438/14), za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od sierpnia do grudnia 2000 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione od grudnia 2000 r. do czerwca 2001 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z

art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od czerwca do września 2001 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 300 zł każda; za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. art. 65 k.k. popełnione w sierpniu 2001 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnione we wrześniu 2001 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnione w październiku 2001 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 300,00 zł każda; za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. popełnione jesienią 2000 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. popełnione od maja 2000 r. do końca 2001 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 8 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 450 stawek dziennych po 300,00 zł każda; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17 października 2005 r. do dnia 13 czerwca 2007 r.; wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego przypada na okres od dnia 25 lipca 2020 r. do dnia 26 maja 2027 r.;

11. Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 maja 2014 r., sygn. akt XVIII K 405/11, (zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. II Aka 163/15), za przestępstwo z art. 258 § 1 i 3 k.k. popełnione w okresie od 1995 r. do jesieni 2005 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione na przełomie 1999 r. i 2000 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od lutego do dnia 11 października 1999 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione jesienią 2000 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od listopada 2000 r. do grudnia 2002 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione w okresie od 1996 r. do 1999 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. popełnione latem 2000 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 6 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 stycznia 2011 r. do dnia 20 listopada 2012 r.; wykonanie kary przypada na okres od dnia 26 maja 2027 r. do dnia 14 lipca 2031 r.;

12. Sądu Rejonowego w Bielsko-Białej z dnia 18 września 2014 r., sygn. III K 197/09 (zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Bielsku Białej z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. VII Ka 487/15) za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnione w okresie od 1994 r. do lutego 2001 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych w wysokości po 50,00 zł każda oraz za przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 k.k. popełnione w okresie od lutego 2000 r. do marca 2001 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych w wysokości po 50,00 zł każda; na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczono wobec skazanego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych w wysokości po 50,00 zł każda.

Jak wynika z opinii z dnia 29 stycznia 2016 r. (k. 89v) zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności oceniane jest jako poprawne. T. W. był wielokrotnie nagradzany, został również ukarany dyscyplinarnie za niewykonanie polecenia. Skazany przestrzega porządku i dyscypliny w stopniu dobrym, nie deklaruje udziału w podkulturze przestępczej, w grupie współosadzonych funkcjonuje zgodnie, w stosunku zaś do przełożonych przyjmuje postawę regulaminową. Skazany na obecnym etapie wykonywania kary nie jest zatrudniony. Z zatrudnienia w magazynie depozytowym został wycofany na własną prośbę. W trakcie odbywania kary T. W. ukończył program readaptacji z zakresu asertywności oraz niwelowania zachowań agresywnych. Wobec skazanego nie stosowano środków przymusu bezpośredniego. W opinii wskazano, że postawa T. W. wobec popełnionych przestępstw jest krytyczna, jednak negatywne skutki swojego postępowania postrzega on jedynie przez pryzmat konsekwencji, jakie

ponosi w związku z osadzeniem w zakładzie karnym. Stosownie do rzeczony opinii prognoza penitencjarna na obecnym etapie wykonywania kary kształtuje się pozytywnie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dokumentów ujawnionych w toku rozprawy: k. 1 – pismo z AŚ Warszawa – Służewiec; k. 12 – obliczenie kary; k. 13-22 – odpisy wyroków I i II instancji w sprawie o sygn. akt XVIII K 184/08; k. 23-25 – karta karna; k. 27-35 – odpisy wyroków I i II instancji w sprawie o sygn. akt XVIII K 405/11; k. 43 – pismo z Sądu Okręgowego w Częstochowie; k. 44 – 87 – odpisy wyroków I i II instancji w sprawie o sygn. akt II K 73/07; k. 89-93 – opinia o skazanym wraz z informacją o pobytach i orzeczeniach; k. 95-98 – informacja o pobytach i orzeczeniach; k. 107-110 – odpisy wyroków I i II instancji w sprawie o sygn. akt IV K 29/06; k. 133 – pismo z Sądu Okręgowego w Częstochowie; k. 134 – notatka urzędowa; k. 144 – pismo Sądu Okręgowego w Warszawie, XV Wydział Wykonywania Orzeczeń; k. 145-151 – odpisy wyroków I i II instancji w sprawie o sygn. akt VIII K 231/95; k. 154-156 – karta karna; k. 159 – notatka urzędowa, k. 161 – wniosek obrońcy skazanego z dnia 15 maja 2016 r.; k. 162-171 – odpisy wyroków I i II instancji w sprawie o sygn. akt III K 197/09; k. 173 – notatka urzędowa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie niniejszych rozważań należy wskazać, że wydając wyrok łączny w niniejszej sprawie Sąd orzekł na podstawie przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed zmianami ustawy dokonany na mocy Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. (dalej: Ustawy nowelizującej). Sąd dokonał wyboru pomiędzy dwoma reżimami prawnymi w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 4 k.k. nakazującą, w wypadku zmiany ustawy, stosowanie ustawy obowiązującej poprzednio, w razie stwierdzenia, iż jest ona względniejsza dla sprawy.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że Sąd miał na uwadze treść przepisu przejściowego ujętego w art. 19 ust. 1 Ustawy nowelizującej, odnoszącego się do zmiany przepisów dotyczących łączenia kar. Rzeczony art. 19 ust. 1 stanowi, że przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym przedmiotową ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy.

Sąd brał pod uwagę, że na gruncie wykładni zacytowanego przepisu przejściowego, a przede wszystkim relacji tegoż przepisu do zasady intertemporalnej wyrażonej w art. 4 k.k., powstały istotne rozbieżności w orzecznictwie i doktrynie. Przedstawiciele pierwszego poglądu, wyrażonego, przykładowo, przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniach z dnia 1 grudnia 2015 r. (sygn. akt II AKz 851/15, niepubl.), 8 marca 2016 r. (sygn. akt II AKz 107/16, niepubl.) czy 14 stycznia 2016 r. (sygn. akt II AKz 929/15, niepubl.) stoją na stanowisku, że przepis art. 19 ust. 1 Ustawy nowelizującej wyłącza zastosowanie zasady stosowania ustawy względniejszej, o której mowa w art. 4 k.k. Do powyższej konkluzji autorzy tegoż poglądu dochodzą zarówno w oparciu o literalną treść przepisu, jak i po zastosowaniu wykładni aksjologicznej. I tak, dla przykładu, w cyt. wyżej postanowieniu z 14 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uznał, że „celem wydania wyroku łącznego nie jest polepszenie sytuacji skazanego ani premiowanie osób, którzy wielokrotnie dopuścili się rażącego naruszenia obowiązującego porządku prawnego, do czego zdaje się dążyć obrońca A. K. – domagającego się zastosowania względem skazanego zasady absorpcji czy asperacji, która spowodowałaby skrócenie czasu osadzenia skazanego w zakładzie karnym.”

Przedstawiciele opozycyjnego poglądu natomiast wykluczają, aby w zamyśle ustawodawcy zasada względności ustawy z art. 4 k.k. miała zostać przez rzeczony przepis przejściowy z art. 19 ust. 1 Ustawy nowelizującej wyłączona (tak: Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt II AKz 130/16; M. Sławiński, Intertemporalne zagadnienia nowelizacji przepisów o karze łącznej. Wybrane problemy w kontekście art. 19 ustawy nowelizującej z 20 lutego 2015 r., *Palestra* 7-8/2015, str. 151-153; Wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 31 marca 2016 r. do Trybunału Konstytucyjnego, II.510.936.2015.VV, str. 5-6; A. Barczak-Oplustil, W. Wróbel, Zagadnienia intertemporalne zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz kary łącznej w perspektywie zmian Kodeksu karnego dokonanych wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 17 lipca 2013 r. (SK 9/10) oraz ustawą nowelizującą z 20 lutego 2015 r., e-Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych, poz. w wydaniu internetowym,

str. 13; J. Majewski, Komentarz do art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, akapit 3, LEX OMEGA dla Sądów 2015).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd o dopuszczalności stosowania art. 4 k.k., a tym samym stoi na stanowisku, że przepis art. 19 ust. 1 Ustawy nowelizującej nie wyłącza zastosowania art. 4 k.k. w przypadku stwierdzenia, że ustawa obowiązująca poprzednio jest dla sprawcy względniejsza. Do takiego wniosku skłoniła Sąd już sama literalna treść art. 19 ust. 1 Ustawy nowelizującej. Przepis ten bowiem, w przekonaniu tut. Sądu, ma na celu li tylko określenie, kiedy nie należy stosować przepisów o łączeniu kar w brzmieniu nadanym Ustawą nowelizującą. Taka sytuacja będzie miała miejsce, gdy wszystkie wyroki zapadłe wobec skazanego, uprawomocniły się przed 1 lipca 2015 r. Sformułowanie natomiast „chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy”, w ocenie tut. Sądu, w żadnym razie nie nakazuje stosowania ustawy nowej, lecz jedynie taką możliwość dopuszcza. Jak wskazał Rzecznik Praw Obywatelskich w w/wym. wniosku do Trybunału Konstytucyjnego, przepis ten „nie daje (...) pierwszeństwa zasadom wprowadzonym nowelizacją Kodeksu karnego w przypadkach, gdy „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie” ustawy, lecz jedynie nie wyłącza możliwości zastosowania w takich przypadkach nowych zasad orzekania kary łącznej.” W przekonaniu Sądu, przeciwny wniosek stałby ponadto w sprzeczności z utrwalonym w tej mierze orzecznictwem Sądu Najwyższego, nakazującym stosowanie reguł intertemporalnych wyrażonych w art. 4 k.k. do norm wynikających z art. 85 k.k., jako norm o charakterze materialno-prawnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2015 r., sygn. III KK 339/15; uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt I KZP 13/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2015 r. (sygn. akt IV KK 224/14).

Wskazać należy przy tym, że dokonując wyboru reżimu prawnego Sąd władny był rozważać zastosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w ich brzmieniu sprzed lub po 1 lipca 2015 r. traktując rzeczony rozdział IX jedynie jako jedną całość. Jak stwierdził Sąd Najwyższy „niedopuszczalny jest (...) zabieg polegający na zastosowaniu przy orzekaniu po części unormowań jednej ustawy (jeśli w tym zakresie są one "korzystniejsze" dla sprawcy), po części zaś unormowań drugiej ustawy (jeśli w odmiennym zakresie one są dlań z kolei "korzystniejsze")” (tak: uchwała Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1999 r., sygn. akt I KZP 15/98; podobnie: wyrok Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt II Aka 148/15; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lipca 2001 r., sygn. akt V KKN 346/99 oraz w wyroku w składzie 7 sędziów z dnia 13 stycznia 1970 r., sygn. akt V KRN 402/69; por. J. Giezek, Komentarz do art. 4 Kodeksu karnego, LEX OMEGA dla Sądów 2015, akapit 11). Zgodnie zatem z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sąd obowiązany był do wyboru jednego z systemów prawnych, nie mógł zaś łączyć ze sobą poszczególnych przepisów z rozdziału IX kodeksu karnego.

Sąd dokonał zatem analizy dwóch reżimów prawnych – rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą oraz tegoż rozdziału w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. – przez pryzmat ich względniejszości dla skazanego w niniejszej sprawie. Oceniając, która z ustaw będzie dla skazanego względniejsza, Sąd analizował wszystkie skutki wynikające z ich zastosowania (por.: wyrok Sadu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt II Aka 148/15; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt IV K 294/14).

W pierwszej kolejności Sąd przystąpił do analizy kwestii o charakterze zasadniczym, a zatem porównania dwóch ustaw pod kątem tego, które z przestępstw wchodzić będą w ewentualny zbieg w rozumieniu art. 85 k.k.

I tak Sąd uznał, że pod rządami „starego” reżimu prawnego, węzłem kary łącznej objęte zostałyby wszystkie kary jednostkowe orzeczone za przestępstwa w sprawach o sygn. akt: IV K 29/06, XVIII K 184/08, II K 73/07, XVIII K 405/11 oraz III K 197/09. Skazany dopuścił się bowiem wszystkich czynów przestępnych będących przedmiotem wyroków zapadłych w w/wym. sprawach, przed dniem 18 kwietnia 2006 r., stanowiącym granicę czasową zbiegu przestępstw jako datą wydania pierwszego nieprawomocnego wyroku zapadłego co do któregośkolwiek z tych czynów (w sprawie o sygn. akt IV K 29/06),

Pod rządami natomiast „nowego” reżimu prawnego, w którym ustawodawca całkowicie przemodelował dotychczasową konstrukcję realnego zbiegu przestępstw, odstępując od dyrektywy pierwszego wyroku jako

podstawowej przesłanki zbiegu, łączeniu podlegałyby kary łączne wymierzone w sprawach o sygn. akt: XVIII K 184/08, II K 73/07, XVIII K 405/11 oraz III K 197/09 – jako kary podlegające choćby częściowemu wykonaniu. Sąd stwierdził zatem, że przy zastosowaniu starej ustawy węzłem kary łącznej objętych zostałyby ilościowo więcej kar, gdyż łączeniu podlegałyby dodatkowo kary wymierzone w sprawie o sygn. akt IV K 29/06.

Przechodząc do porównywania wymiarów kary, Sąd przystąpił w pierwszej kolejności do analizy wymiarów kary pozbawienia wolności, uznając, że ewentualne porównanie wymiarów kary grzywny byłoby uzasadnione jedynie wówczas, gdy wymiar kar łącznych pozbawienia wolności – jako kar o największej dolegliwości dla skazanego – byłby zbliżony.

Porównując wymiary kary pozbawienia wolności Sąd badał zatem, po pierwsze, tzw. „widelki” kary łącznej pod poszczególnymi reżimami prawnymi, po drugie zaś – konieczność zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności, wpływających na realny wymiar kary pozostałej do odbycia. To bowiem wymiar kary pozbawienia wolności rzeczywiście pozostałej do odbycia jest w przekonaniu Sądu czynnikiem ostatecznie przesądzającym o względności danej ustawy dla sprawcy.

I tak, w przypadku zastosowania ustawy starej, wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wynosiłby od 5 lat pozbawienia wolności (jako najwyższej z kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa) do 15 lat pozbawienia wolności (jako górnej granicy kary łącznej pozbawienia wolności określonej w art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r.). W przypadku natomiast zastosowania ustawy nowej, wymiar kary łącznej wynosiłby od 8 lat i 6 miesięcy (najwyższej z kar – biorąc pod uwagę wymiar kar łącznych – wymierzonych za poszczególne przestępstwa) do 20 lat pozbawienia wolności (jako górnej granicy kary łącznej pozbawienia wolności określonej w art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu nadanym Ustawą nowelizującą).

Zasadnicze znaczenie w niniejszej sprawie miała zatem zmiana treści przepisu art. 86 § 1 k.k., zwiększająca górny wymiar kary łącznej pozbawienia wolności z 15 do 20 lat.

W dalszej kolejności Sąd badał drugą kwestię o istotnym znaczeniu w niniejszej sprawie, a to konieczność zaliczenia na poczet kary łącznej kar pozbawienia wolności dotychczas przez skazanego odbytych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2015 r., sygn. akt III KK 24/15). W tym przypadku Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim fakt, że skazany odbył w całości karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie o sygn. akt IV K 29/06. Kara ta zaś wchodziłaby w ewentualny zbieg przestępstw – a zatem podlegałaby zaliczeniu na poczet kary łącznej – jedynie pod rządami starych przepisów. Sąd stwierdził, że pozostałe okresy podlegające zaliczeniu na poczet kary łącznej byłyby tożsame w przypadku zastosowania obydwu reżimów prawnych. Jak bowiem wyjaśniono wyżej, zbieg przestępstw w obydwu przypadkach dotyczyłby, za wyjątkiem wskazanej sprawy IV K 29/06, tych samych czynów przestępnych.

Na podstawie powyższego Sąd uznał, że niewątpliwie względniejsza dla sprawcy będzie ustawa w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. W wyniku jej zastosowania granice kary łącznej pozbawienia wolności wynoszą od 5 do 15 lat pozbawienia wolności podczas gdy przy zastosowaniu nowych przepisów granice te wynosiłyby od 8 lat i 6 miesięcy do 20 lat pozbawienia wolności. Nadto na poczet kary łącznej wymierzonej w oparciu o starą ustawę zaliczeniu podlega dodatkowo okres 3 lat i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności odbytej przez skazanego w sprawie o sygn. akt IV K 29/06, podczas gdy na podstawie ustawy nowej, okres ten nie zostałby zaliczony na poczet orzeczonej kary łącznej. Sąd orzekł zatem w niniejszej sprawie na podstawie starych przepisów.

Orzekając o wymiarze kary na podstawie starych przepisów, Sąd miał na uwadze utrwalone orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, jak również jednolite stanowisko doktryny, wielokrotnie wyrażone w literaturze przedmiotu. I tak w celu rozstrzygnięcia, która z zasad wymiaru kary łącznej – zasada absorpcji, asperacji czy kumulacji – powinna znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie, Sąd badał następujące okoliczności: związek podmiotowo-przedmiotowy między poszczególnymi przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, a w tym w szczególności tożsamość rodzajową naruszonego dobra, związek między czasem i miejscem popełnienia przestępstwa, podobieństwa w sposobie jego popełnienia, tożsamość ewentualnych współsprawców oraz tożsamość pokrzywdzonych. Stwierdzenie bliskiego związku podmiotowo-przedmiotowego mogłoby bowiem świadczyć o tym,

że w abstrakcyjnie rozumianym odczuciu społecznym przestępstwa, za które orzeczono kary podlegające łączeniu odbierane byłyby jako „jedna całość”, co z kolei przemawiałoby za zastosowaniem zasady absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 maja 2001 r., sygn. II Aka 63/01, Prok. i Pr. 2002 nr 7, poz. 20; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. II Aka 44/14).

Sąd miał na uwadze utrwalony w orzecznictwie pogląd, że zasada pełnej kumulacji stosowana być powinna jedynie w sytuacjach wyjątkowych, wymagających szczególnego uzasadnienia, a za priorytet uważać należy zasadę asperacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 maja 2008 r., sygn. II Aka 98/08, KZS 2008, Nr 12, poz. 47; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r., II Aka 129/08, KZS 2008, Nr 9, poz. 48, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. II Aka 12/14, KZS 2014 nr 7-8, poz. 90).

Sąd uznał, że specyfika niniejszej sprawy przemawia za zasadnością zastosowania zasady asperacji przy wymiarze kary i wymierzył skazanemu T. W. karę łączną w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności i 810 stawek dziennych grzywny – które to kary jednocześnie stanowią górną granicę wymierzenia kary łącznej, nie znajdując żadnej okoliczności przemawiającej za zasadnością wymierzenia skazanemu kary łącznej w niższym wymiarze. Sąd wziął pod uwagę, że skazany dopuścił się popełnienia bardzo wielu czynów przestępnych – kilkudziesięciu, o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości. T. W. dopuszczał się wielokrotnie wymuszeń rozbójniczych, rozbojów, oszustw mających za przedmiot mienie znacznej wartości, a nadto brał udział oraz kierował zorganizowaną grupą przestępczą. Między popełnionymi przez skazanego przestępstwami brak jest ścisłej więzi podmiotowo-przedmiotowej. Przestępstwa popełniane były w dużym odstępie czasowym (od 1996 r. do 2005 r.), na szkodę różnych osób, w różnych miejscach, z udziałem różnych współsprawców. Popełniając przestępstwa skazany wielokrotnie naruszał dobra w postaci życia, zdrowia i mienia w znacznych rozmiarach, na szkodę wielu pokrzywdzonych. Sąd brał pod uwagę - jak wspomniano wyżej - również wysoką liczbę popełnionych przez skazanego przestępstw wchodzących w omawiany zbieg, bez wątpienia wpływającą na „ocenę społecznego niebezpieczeństwa sprawcy, będąc jego istotnym czynnikiem prognostycznym” (P. Hofmański, Komentarz do art. 86 Kodeksu karnego, LEX OMEGA dla Sądów 2015, akapit 8).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że jakikolwiek inny wymiar kary byłby w niniejszej sprawie zbyt niski. Zważyć należy, że nawet kara łączna w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności stanowi znaczne dobrodziejstwo dla skazanego, jest ona bowiem o ponad 40 lat niższa od sumy wszystkich kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa – ich suma wynosi 55 lat i 2 miesiące (oraz o 13 lat niższa od sumy wszystkich kar łącznych wymierzonych w poszczególnych sprawach). Do analogicznego wniosku Sąd doszedł orzekając w zakresie wymiaru kary łącznej grzywny – i w tym przypadku bowiem wymierzona wobec skazanego kara jest niemal dwukrotnie niższa od sumy wszystkich kar jednostkowych - suma to 1580 stawek dziennych grzywny. Zastosowanie w tym przypadku zasady absorpcji, w przekonaniu Sądu, stałoby w jawnej sprzeczności z zasadami wymiaru kary, przede wszystkim z zasadą prewencji indywidualnej i generalnej oraz ogólnym poczuciem sprawiedliwości. Zważyć nadto należy, że w poszczególnych sprawach orzekano wobec skazanego obowiązek naprawienia szkody w znacznych wysokościach (sprawy sygn. akt II K 73/07, XVIII K 405/11), a Sąd nie ma żadnych wiadomości na temat tego aby skazany naprawił szkodę na rzecz jakiegokolwiek pokrzywdzonego w jakiegokolwiek wysokości.

Z wyżej omówionych przyczyn, które w sposób oczywisty przemawiają za koniecznością zastosowania zasady asperacji, zasady tej w niniejszej sprawie nie mogła przełamać nawet poprawna postawa skazanego oraz jego stosunkowo pozytywna prognoza kryminologiczna, jakkolwiek wskazana i pożądana społecznie.

Wysokość stawki dziennej Sąd ustalił stosownie do brzmienia przepisu z art. 86 § 2 k.k., zgodnie z którym wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3, zaś wysokość stawki dziennej nie może przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio. Sąd brał zatem pod uwagę warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe skazanego T. W.. Sąd określił wysokość stawki dziennej na 50 zł, uznając, że skazany od kilku lat przebywa w warunkach izolacji penitencjarnej oraz nie wykonuje obecnie żadnej pracy zarobkowej. Jednocześnie Sąd uznał, że skazany ma możliwość ubiegania się o zatrudnienie i uzyskiwanie z tego tytułu dochodów albowiem był już zatrudniony w zakładzie karnym i sam zrezygnował z pracy – co wynika z opinii o skazanym z AŚ. Nadto na skazanym nie ciąży obowiązek łóżenia na

utrzymanie członków rodziny. Powyższe przemawiało za zasadnością określenia wysokości stawki dziennej grzywny na 50 zł.

W oparciu o art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach:

- o sygn. akt IV K 29/06 – od dnia 14 sierpnia 1997 r. do dnia 12 grudnia 1997 r. oraz od dnia 13 czerwca 2007 r. do dnia 15 sierpnia 2010 r. (k. 91);

- o sygn. akt XVIII K 184/08 – od dnia 15 sierpnia 2010 r. do dnia 12 października 2010 r., od dnia 26 grudnia 2010 r. do dnia 10 stycznia 2011 r. oraz od dnia 8 października 2013 r. do dnia 9 czerwca 2016 r. (k. 90v);

- o sygn. akt II K 73/07 – od dnia 17 października 2005 r. do dnia 13 czerwca 2007 r. (k. 90);

- o sygn. akt XVIII K 405/11 – od dnia 10 stycznia 2011 r. do dnia 20 listopada 2012 r. (k. 90v).

Na tej samej podstawie Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres 75 dni rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt IV K 29/06 od dnia 12 października 2010 r. do dnia 26 grudnia 2010 r. (k. 92) uznając karę grzywny za wykonaną w zakresie 150 stawek.

W zakresie kar, których nie objął niniejszy wyrok łączny, tj. kar orzeczonych na mocy wyroku Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 29 kwietnia 1996 r., sygn. akt VIII K 231/95, postępowanie należało umorzyć zgodnie z art. 572 k.p.k. Kara wymierzona tym wyrokiem nie podlega bowiem łączeniu z innymi karami objętymi węzłem kary łącznej.

Sąd w całości zwolnił skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania z uwagi na to, że ich pokrycie byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe. Skazany przebywa w warunkach penitencjarnych, gdzie nie pracuje i nie uzyskuje żadnych dochodów.

Sąd, biorąc za podstawę art. 618 § 1 pkt 11 kpk, art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i § 11 ust. 5 w zw. z § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, przyznał obrońcy z urzędu adw. M. P. kwotę 336 zł tytułem wynagrodzenia za obronę w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego. Kwotę 336 zł obliczono w sposób następujący: 240 zł /za udział na pierwszym terminie rozprawy/ + 2 x (240 zł x 20%) /za udział na dwóch kolejnych terminach rozprawy/.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.